

2) способи, де забезпечувальне зобов'язання надається і виконується третьою особою.

В.А. Белов поділяє види забезпечення виконання зобов'язань на стимулюючі (неустойка і завдаток), гарантуючі (порука, гарантія, застава майна третьої особи) та універсальні (застава та притримання) [1, с. 68].

До видів забезпечення, які можуть встановлюватись договором, можна віднести правочини, вчинені з відкладальною умовою, угоди РЕПО, різні конструкції попереднього договору як засобу забезпечення виконання зобов'язань.

Вибір будь-якого способу забезпечення виконання зобов'язань залежить від вибору кредитора та від сутності самого зобов'язання. Наприклад, для зобов'язань, які виникають із договору позики чи кредитного договору, найбільш привабливим є такі способи як застава, гарантія та порука [5, с. 107].

Слід зазначити, що забезпечувальний характер всіх видів забезпечення виконання зобов'язань та їх взаємозв'язок з основним зобов'язанням означають, що домовленість про їх встановлення повинна мати місце до факту невиконання чи неналежного виконання основного зобов'язання.

Список використаних джерел

1. Белов В.А. Поручительство. Опыт теоретической конструкции и обобщение арбитражной практики / В.А. Белов. – М.: ЮрИнфоР, 1998. – 234 с.
2. Захарова Н.Н. Кредитный договор / Н.Н. Захарова. – М., 1996. – 126 с.
3. Кудрина Н.К. Банковская гарантия как новый способ обеспечения обязательств / Н.К. Кудрина // Банковское право. – 2000. – № 3. – С. 39-43.
4. Слома В.М. Гарантія як вид забезпечення виконання цивільно-правових зобов'язань: монографія / В.М. Слома. – Тернопіль, 2009. – 208 с.
5. Слома В.М. Розвиток інституту забезпечення зобов'язань у цивільному законодавстві / В.М. Слома // Університетські наукові записки. – 2006. – № 1(17). – С. 103-107.

Калаур Л.І.

студентка IV курсу

юридичного факультету

Тернопільського національного

економічного університету

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри

цивільного права і процесу,

Слома В.М.

«ЕЛЕКТРОННИЙ ЗАПОВІТ» – НОВИЙ ВИД ЗАПОВІДАЛЬНОГО РОЗПОРЯДЖЕННЯ

Останнім часом на публічних Інтернет площадках неодноразово порушувалось питання про те, що відбуватиметься з даними користувача на випадок його смерті. Йдеться про всі ті файли, які

користувач розміщує на всіх сервісах Google – документи у хмарному сховищі Drive, відеоролики на каналі YouTube, листи на Gmail, інформацію у профілі соцмережі Google+ та інше.

Здавалося б, яка різниця, що трапиться з інформацією в соціальних мережах, коли користувача вже не буде? Проте необхідно подумати про тих, для кого забуті сторінки користувача стануть болючим нагадуванням про його відсутність. Спадкоємці часто не знають, що з ними робити, і не мають до них доступу. Буває, що сторінки померлих стають місцем розміщення співчуттів. Але трапляється, що на них потрапляють плітки і чутки проти бажання членів сім'ї. Найчастіше ж вони залишаються просто в підвішеному стані.

Інтернет-гігант Google на весні 2013 р. у цьому контексті запропонувала своїм користувачам нову послугу. За допомогою спеціального сервісу Inactive Account Manager можна визначити, що має статися з наявною у Google приватною інформацією у випадку, якщо користувач помре або буде відсутній протягом тривалого часу. Skorистатися новим сервісом можна через персональний акаунт в Google.

Даний сервіс «електронний заповіт» має завданням вирішити низку етичних проблем, пов'язаних з конфіденційними даними, які залишаються після користувача на серверах Google. Цей сервіс дозволяє або повністю знищити інформацію або передати її третій особі. «Ми сподіваємось, що нова функція дозволить краще планувати «цифрову спадщину», щоби краще захистити приватне життя и безпеку як самого користувача, так і його рідних та близьких», — написано в блозі Google [1].

Якщо на акаунті в Google буде довго відсутньою якась активність (від 3 до 12 місяців), система діятиме, орієнтуючись на залишені розпорядження користувача – наприклад, вся інформація може бути вилучена, або ж відправлена кому-небудь з близьких родичів. Необхідно відзначити, що довірена особа не зможе отримати пароль. Їй буде передана тільки інформація, зібрана з усіх сервісів Google, з якими працював користувач.

Що стосується інших інтернет-гігантів, то у них є свої напрацювання щодо вирішення проблеми забутих акаунтів. Наприклад, Facebook також не повідомляє родичам дані для доступу до акаунту, однак дозволяє продовжити його роботу в спеціальному неактивному режимі.

Для підтвердження смерті людини вимагається надіслати копію медичного висновку або свідцтва про смерть. Після цього адміністрація сайту заморожує сторінку користувача, однак можна залишати коментарі і публікувати фотографії. Сторінка перетворюється в подобу цифрової могили. Втім, доступ до редагування файла ніхто не отримує, навіть найближчі родичі померлого. Сервіс, однак, не вирішує проблеми спаму на сторінці – сторонні повідомлення залишаються там до того часу, поки їх не видалить сам автор. Все, що можуть зробити родичі, – направити запит адміністрації Facebook з проханням змінити налаштування та

приховати файл від загального перегляду.

За таким же принципом працюють Deadswitch і Legacy Locker, які перевіряють, чи живий користувач, надсилаючи запит на підтвердження пароля. Щоденний процес підтвердження пароля діє як своєрідне *memento mori*.

Джеремі Томан (Jeremy Toeman), засновник компанії Legacy Locker, зізнався, коли він раніше літав, то цікавився: якби літак розбився, що сталося б з його мережевим життям. Бажаючи залишити усі свої цифрові активи дружині, Томан усвідомив, наскільки важко їй буде отримати доступ до його реєстраційних записів. В інтерв'ю The Guardian Legacy Locker Джеремі Томан повідомив, що створення сервісу мотивовано великою кількістю паролів до різних соціальних мереж. У цілях безпеки рекомендується їх весь час міняти. Оновлювати паролі в звичайному заповіті проблематично, а в Legacy Locker, навпаки, дуже просто. На всі питання з приводу хакерів Томан відповів, що рівень захисту системи сайту не гірше, ніж у національних банків [2].

При реєстрації на сайті та оплаті послуги користувач отримує дві «клубні» карти, які є підтвердженням реєстрації на Legacy Locker і містять ім'я користувача. Одну з цих карт клієнт ресурсу може передати будь-якій близькій людині, щоб той у разі смерті користувача зміг зв'язатися з адміністрацією сайту і отримати доступ до інтернет-спадку померлого.

Після повідомлення про смерть одного з своїх клієнтів адміністрація Legacy Locker висилає протягом двох днів на його адресу чотири листи. У разі якщо відповіді не буде, представники сервісу зв'яжуться з людьми, які були вказані клієнтом в заповіті, і після пред'явлення свідоцтва про смерть клієнта спадкоємцям передадуть заповідану клієнтом інформацію.

Дещо по-іншому до відходу в інший світ підготувалися японці. Американська компанія Yahoo! запустила в Японії новий сервіс – Yahoo! Ending. На ньому можна зберегти паролі до акаунтів всієї лінійки Yahoo! – від віртуального гаманця і пошти до файлообмінника. Як тільки Yahoo! Ending отримає повідомлення від родичів про смерть користувача з доданою копією свідоцтва про смерть, всі акаунти будуть видалені або передані довірній особі, на яку складено заповіт.

Тенденції до поширення такого роду волевиявлень та використання вказаного сервісу зумовлюють потребу визначити правову природу розпорядження користувача щодо долі акаунтів на випадок його смерті. За юридичною сутністю таке волевиявлення нагадує розпорядження вкладника до банку (фінансової установи) відносно його вкладу на випадок смерті (ст. 1228 Цивільного кодексу України [3]) та волевиявлення страхувальника щодо визначення вигодонабувача за договором страхування життя (ст. 3 Закону України «Про страхування» [4]).

З огляду на правову природу дій, які вчиняють відповідні

адміністратори стосовно акаунтів на випадок смерті користувача, вказані дії вчиняються на підставі укладеного договору між ним і адміністратором. З огляду на те, що ст. 1252 Цивільного кодексу України встановлено вичерпний перелік розпоряджень, які прирівнюються до нотаріально посвідчених заповітів, розглянуті вище способи реалізації волевиявлення щодо долі акаунтів не можна розцінювати як заповіт. Однак, якщо після такого договору був складений заповіт, у якому змінено осіб, яким необхідно передати акаунти, то юридично значимим для адміністратора є останній правочин.

Список використаних джерел

1. Google впровадила «електронний заповіт». [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://dt.ua/TECHNOLOGIES/google-vprovadila-elektronniy-zapovit-120347_.html
2. Новые сервисы обещают сохранение цифровой жизни после смерти. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://alex-simferopol.org.ua/index.php?newsid=2724>
3. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. (зі змінами і доповненнями) // Офіційний вісник України. – 2003. – № 11. – Ст. 461.
4. Про страхування: Закон України в редакції Закону від 04.10.2001 №2745-III / Відомості Верховної Ради. – 2002. – № 7. – Ст. 50.

Мілух О.Є.

*студентка V курсу
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*

*Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри
конституційного, адміністративного та фінансового права
Вербіцька М.В.*

АРЕШТ МАЙНА, ЯК ВИД ВИКОНАННЯ СУДОВОГО РІШЕННЯ

Актуальність теми. Поняття арешту і вилучення майна боржника на сьогодні не повністю досліджене у юридичній науці. Суть даного інституту полягає у поновленні порушених прав осіб, є одним із засобів завершення правової діяльності щодо захисту прав громадян, сприяє зміцненню законності у відносинах, що виникають при виконанні рішення.

Питання стосовно арешту і вилучення майна боржника були предметом дослідження таких науковців, як: А. І. Бажанова, І. В. Березняков, Ю. В. Білоусов, Є. Желтухін, В. В. Захаров, В. В. Ігнатенко, О. Р. Ковалишин, І. І. Кравченко, Л.Л. Крилов, М. І. Омельченко, В. М. Притулок, Т. Тилик, С. Я. Фурса та інші. Однак існують досі проблемні питання, що стосуються накладення арешту на майно боржника.

Мета роботи полягає у виявленні і аналізі проблеми, що виникає при арешті та вилученні майна.